

Full diocesà

19 d'abril del 2020

Diumenge de la Divina Misericòrdia

La festa de la Divina Misericòrdia se celebra el primer diumenge després del Diumenge de Pasqua.

Santa Faustina Kowalska fou una religiosa polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia. A través d'ella es transmet al món el gran missatge de la Divina Misericòrdia i presenta el model de la perfecció cristiana basada sobre la confiança en Déu i l'actitud de caritat envers el proïsme.

Aquesta devoció es començà a escampar pel món sencer a partir del diari de la jove monja polonesa en 1930. El missatge no és res nou, però ens recorda el que l'Església

sia sempre ha ensenyat per mitjà de les Sagrades Escripures i la tradició: que Déu és misericordiós i que perdona i que nosaltres també hem de ser misericordiosos i hem de perdonar. Però en la devoció a la Divina Misericòrdia aquest missatge pren un enfocament particular que guia les persones cap a una comprensió més profunda de l'Amor il·limitat de Déu i la disponibilitat d'aquest Amor a tots.

Necessitem misericòrdia en aquest temps de sofriment! Necessitem el bàlsam de la Misericòrdia divina i ser misericordiosos els uns amb els altres.

«Feliços els qui creuran sense haver vist»

Diumenge II de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú. Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

(2,42-47)

Salm responsorial

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo,
perdura eternament el seu amor.

(Salm 117)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dóna és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

(1,3-9)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús en-

trà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

(20,19-31)

«L'esperança que
us dóna és una
heretat que res
no pot destruir ni
deteriorar»

Millor, creure sense veure

Joan Mir Tubau, prev.

Durant aquests dies de confinament el treball ingent dels professionals de la salut és, de ple dret, a primer pla de l'actualitat. Hem pogut veure a bastament la generositat del seu esforç, el seu tremp per a aguantar una tensió constant, la seva capacitat per a adaptar-se als nous escenaris i als nous riscos i com, sovint, han de fer més del que poden i amb mitjans insuficients. La tasca d'aquests professionals, lluitant per revertir la situació, suggereix l'esperit amb què hauríem de viure aquest temps de Pasqua: intentar vèncer el que porta al sofriment i a la mort, acompanyar situacions de soledat, infondre esperança allà on hi ha desencís, superar la justícia amb la misericòrdia...

Ajudarem a trobar-se amb el Crist vivent, doncs, si fem prevaler generosament la bondat i la compassió, però no tan sols en situacions límit, sinó com a manera habitual de ser. És a les nostres mans de fer-ho, o almenys, de provar-ho. Crist ha ressuscitat, però hem de fer-lo present cada dia en la nostra vida i en el nostre entorn, per tal que tothom senti ben a prop el goig de la seva pau i l'alè del seu Esperit.

«Hem vist el Senyor», diuen a l'apòstol Tomàs els seus companys. Però Tomàs dubta. Sempre és difícil acabar-se de creure que allà on hi ha sofriment, mort, soledat, desencís, trencaments... hi pugui néixer Pasqua: resurrecció, vida nova, esperança, misericòrdia, pau. Però, «feliços els qui creuran sense haver vist».

La imatge

Feliç l'apòstol Tomàs, el primer que, per no haver vist, ens permet de creure sense ficar la mà al costat de Jesús. Feliç l'apòstol Tomàs que ens fa posar atenció a ser amb els germans de la comunitat per al sosteniment de la fe; primer no hi era, després ja hi va ser.

Els textos bíblics ofereixen fórmules per a la professió de Jesús ressuscitat: «Hem vist el Senyor!» «Senyor meu i Déu meu!»

La incredulitat de sant Tomàs (1641-49).
Matthias Storm

Agenda

Lit. hores: Setmana II

20 dilluns

Sant Suplici

Ac 4,23-31/Salm 2/Jn 3,1-8

21 dimarts

Sant Anselm de Canterbury

Ac 4,32-37/Salm 92/Jn 3,7b-15

22 dimecres

Sant Caius i Sant Soter

Ac 5,17-26/Salm 33/Jn 3,16-21

23 dijous

Sant Jordi i Sant Adalbert

Ac 5,27-33/Salm 33/Jn 3,31-36

24 divendres

La conversió de Sant Agustí

Sant Pere Ermengol

Ac 5,34-42/Salm 26/Jn 6,1-15

25 dissabte

Sant Marc

1Pe 5,5b-14/Salm 88/Mc 16,15-20

26 diumenge III de Pasqua / Cicle A

Sant Isidor

Ac 2,14.22-33/Salm 15/1Pe 1,17-21/Lc 24,13-35

Diumenge rere diumenge

Romà Casanova, bisbe de Vic

Després del diumenge de Pasqua l'Església torna a celebrar cada diumenge la resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. Perquè el diumenge és la nostra Pasqua setmanal. Hem viscut una Pasqua ben diferent. No hem pogut anar als temples a celebrar la nostra gran festa. No hem pogut sentir l'escalf de les persones de la comunitat cristiana, amb la joia dels cants compartits i les pregàries comunes. I, sobretot, no hem pogut combregar sacramentalment del Cos i la Sang de Crist. Tanmateix, és Pasqua, i la joia de la resurrecció de Crist, encara que de manera diferent, ha omplert el cor dels qui creien en Crist, en la seva mort i la seva resurrecció salvadores.

De manera semblant hem de continuar vivint la nostra Pasqua setmanal, en el diumenge, dia del Senyor. Hem d'estar ben atents a l'hora en què els vostres pastors celebrem la missa dominical per unir-vos en pregària. Si ho podeu seguir amb els mitjans de comunicació seria bo que us hi connectéssiu i, d'aquesta manera, seguir la celebració dominical. La comunió espiritual, el desig de rebre el sagrament de l'Eucaristia, és una pràctica de pietat molt bona que dóna fruits de santificació i manté i augmenta el desig de rebre Crist sacramentalment.

L'estima a la celebració de l'Eucaristia es fa palesa amb la dada de les persones que seguiu les retransmissions de la missa des de la catedral de Vic i des de les parròquies, així com les retransmissions des d'altres llocs. Aquesta estima és, al mateix temps, expressió del desig de poder celebrar, en els temples i amb la comunitat cristiana, presidida pel sacerdot, la santa missa. Tant de bo que el Senyor ens doni, després d'aquest temps de confinament, fam i set més grans de l'Eucaristia, de la taula del Pa i de la Paraula de Déu!

Em vénen a la memòria aquelles paraules pronunciades per un dels màrtirs del Nord d'Àfrica que, en el segle III, eren jutjats per un tribunal pel «delicte» de reunir-se per celebrar el Diumenge, amb la celebració de l'Eucaristia. A la pregunta del president del tribunal: «Per què us reuniu en diumenge?», un dels màrtirs va respondre: «És que el diumenge no es pot interrompre». I així és: diumenge rere diumenge els cristians ens reunim per celebrar l'Eucaristia. L'Església, des del dia de Pasqua, quan Jesús va partir el pa amb els seus deixebles, mai no ha deixat de celebrar l'Eucaristia. Així ha estat, és i serà fins a la fi dels segles. Que arribi ben aviat el dia en què ens puguem reunir els cristians en els nostres temples per celebrar la nostra Pasqua setmanal, diumenge rere diumenge!

